

vyrostly. Frizúru upravím jinde, říkal jsem si. Od té doby, kdy odešla Marie, jsem vídal jen otce Antonína a zahradníka. Zradím vás, milé sestry, ale kvůli ní... jsem s ní víc vázanej, nezlobte se... a k místu, kde jsem tehdy viděl obraz Svátý, jsem drze říkal: Nevím, kdo jsi, ale děkuju, že jsi mi ukázala svou krásnou tvář... ani ty se nezlob, a dyť víš, co jsem viděl v tvé tváři... myslim, že ty mě určitě chápeš, a přej mi dobrý na mý cestě... vždyť co já vim, ty Velká, nic... jen to, že čas běží stále a rád o mně ví. Samaritas, ochraňuj svou Márii Annu Fátimu Cosetu, ale fakt!... i mě, jestli je to možný... kruci, ochraňuj všechny, jestli máš sílu, všichni to potřebujou... anebo jestli si volíš, tvoje věc... málem jsem se pokřižoval, ale ony... byl to asi pořád neuznanej řád... nějak jsem to už vyřešil pod tím křížem, kterej jsem tam měl tolik nocí bezpečně nad hlavou.

Pyžamo jsem tam ráno nechal.

To by bylo dost sviňský eště jim tam krást.

A pak... ačkoli na mě dělal znamení konve, popad jsem žebřík a opřel ho o zeď, děda se opřel o rýč a koukal... bál jsem se, že mi bude bránit, lezl jsem po žebříku... a byl jsem ve střehu, on zas dělal znamení... tak jo, řekl jsem si, tohle ještě risknu, schválně, co to udělá... seskočil jsem a šel k němu... podal mi jí a zapálil, pořád jsem hlídal, jestli se moc rychle nepohne, neradil bych mu to, ale on ne, jen kejal hlavou a mhouřil oči, klepl si na čelo a ukázal na mě a pak ukázal... honem jsem ten zvonek odepnul, zahradník se šklebil a smál se, vyrážel smích jak nějakou hmotu. Já si na svou rolničku už zvyk, měl pravdu, ten zahradní člověk.

Byl jsem rád, že se s ním můžu rozloučit. Asi jako medaile zářilo v mlze chabý slunce začínajícího jara, bylo nad náma, stáli jsme tam. Když jsem dokouřil, plácnul mě do ramene a udělal znamení, jako že nevidí, hmoždil se s rýčem... nahoře na žebříku jsem měl slabou závrať, ale švih jsem sebou a pak jsem byl na hřebenu a držel se rukama a vlál dolů, pustil jsem se, skulil jsem se pod nohy nějakýmu chodci, byl to plešák v kravatě a s aktovkou... a už jsem zas tady, řekl jsem mu, pohnul nohama... vstal jsem a bylo to dobrý.

Protřel jsem si oči, zavřel pohled, ale pak jsem zíral zas... dveře měly klepadlo, jo... a ten znak, to znamení na dveřích, byl jsem tam celou dobu... taky dům, kterej změnil pána, měly ho sestry, ach Psice, tak já žil celou dobu nad tím místem... a moje Psice, to jistě díky tvému odpuštění, protože ty jsi mi odpustila, vrátil jsem se... a žiju, nepůjdu tam, ne po těch schodech a do toho sklepa, teď jsem slezl vysokou zeď, jsem za ní... a budu žít a tam už nepůjdu, už ne.

ALE PŘEKVAPENEJ SEM NEBYL. RŮZNÝ PRÁCE.
JE TO DOPIS TOBĚ. ČEKÁM. VIDIM... KŘIVKA HRDLA.

Černá tam nebyla. U vchodu mi srdce tlouklo a musel jsem se opřít o zábradlí a zbytek pater jsem nejspíš vyběh a vpadl jsem do bytu... a nebyla tam, nemohla tam být. Všechno zůstalo tak, jak byt opustila. Jako by se mezitím nic nedělo. Vzpomněl jsem si na tu společnou poslední noc. Nikdy jsem na ni nezapomněl.

Byly tam pahýly svíček a všude prach. Její i moje šaty. Procházel jsem bytem. Ve vaně se pořád chladila lahev, lednička byla plná. Zkažený věci jsem vyhodil, utřel jsem prach a smet pavučiny. Klidně a celkem metodicky jsem tam pouklidil. Dobře, začnu znova. Začnu se vším znova. Budu čekat a ptát se. A když se neobjeví, tak vyrazím na cestu. Jen co bude tepleji. Lákal mě její stůl, možná tam má nějaký dokumenty. Ale ještě jsem si netrouf. Tohle jsem měl v sobě, to bylo její území. Snad se obrátím i na úřady. Přece není možný, aby se nějaká holka jen tak ztratila. V takový malý zemi. Ale jo, je to možný, to víš, že jo. Seděl jsem na posteli. Bál jsem si lehnout. Možná bych přece jen začal výt a trhat polštáře.

A ten malej kousek kovu z bytu zmizel. To, co jsem tehdy šlohnul a co mi dokazovalo celej tenhle příběh. Nebylo to tam. Ale překvapenej sem nebyl.

Bar u Černý už neexistoval. V Galaktickým byli jiný majitelé. Uvědomil jsem si, že spoustu lidí znám jen podle přezdivek. Sháněl jsem Micku. V telefonním seznamu jsem ho nenašel. V Dómu mi řekli, že se tam občas objevuje. Se společníky. Ale kde je a co dělá, nevěděli. Spíš mi to nechtěli říct. Tihle už mě neznali. Vysedával jsem v Dómu a trochu popíjel, moc peněz jsem v bytě u pudy nenašel. Problém s bankovkama. Všechno tu šlo rychle a lovy, kterej jsem našetřil za éry Organizace, už neplatily. Bral jsem to jako znamení.

Byls dlouho pryč... říkali mi některý známý... jo, a daleko, smál jsem se. A příznám se, jednu dvě noci jsem strávil s Cepkovou... asi z osamělosti. Její i mý. Ale. Já se nemohl milovat. Byl jsem dlouho nemocnej, říkal jsem jí... a asi seš, to nevdá... myslim, že sme oba pokradmu studovali svý vrásky a tušili hluboký jizvy, každej v tom druhým, jo, spíš tohle než nákej

sex... pak už jsme se neviděli moc často a když, tak jsme se pozdravili... pomalu jsem se zas nořil do všech těch známostí a zvyků a mluvy... o Černý nikdo neslyšel, Pavouk s Hadrabou jsou prej v Německu, maj tam rozjetý podniky... barman se zašklebil, ale barmani nikdy nic nevěděj... začínal jsem se poptávat po práci a pojídal jsem konzervy, po tý stravě v klášteře to byla bomba, ale z nádraží jsem byl zvyklej na extrém... nevěřil jsem moc, že by Černá tam někde s někým začala žít, a jestli ano, tak taky dobrý, jak ty chceš, milá, seš svobodná... ale musím tě vidět a stane se to, ty musíš přijít do matičky, ty vlčice... holko, kde se couráš, kudy vede tvoje cesta... vysílal jsem jí signály a zdála se mi.

A jednou... jednoho toho usměvavýho městskýho dne, kdy je podzimní slunce tak štědrý, že na svý pouti jen tak mj. ozlatí prastarý stezky ve vzdálenějch hvozdech stejně jako kdejakej krysí čumák... byl jsem už s prachama na dně, kráčel jsem do nějakýho novýho podniku, poptat se... bylo jich teď víc a víc, těch taveren... šel jsem městem na trh, najít práci... vstal jsem brzo, kdy se zdá, že vzduch je ještě svěží a lidi taky, teprv to všechno začíná, pokolikátý už... kráčel jsem podchodama a nesl si to po chodnicích a přecházel na zelenou, koukal jsem po Praze, Perle, jak ostříž a sledoval jsem nahnilou zeleninu, její listy, jak se graciézně snášej k zemi, když je prodavač netrpělivej a hází plody do náký nastavený igelitky... a viděl jsem oblaka prachu, tajemný, ve vzduchu se měnící mapy a výlohy plný věcí, který nepotřebuju, ale snad jsou pro někoho... a povším jsem si i drátů, co vedou ze stěn, a zalíbil se mi pohyb drátů vpletených do bicyklu, co tu projel, jsou tu i semaforey se svou skladbou na tři sloky, chodci jako refrén... kroutil jsem zahojenou hlavou, vyrážel jsem s pěšáky, je to, jako když král vysílá svý vojsko labyrintem ulic, ale pozor kterej král, a pozor, tvuj labyrint je zrcadlovej... očumoval jsem u výloh knihkupectví barevný obálky a některý knihy vyslaly signál, šel jsem po nich... já začal zase číst... co tu milá nebyla... a nakonec v tom městským hluku, ve slalomu, v řinčení tramvají a v drkotavým vodorádu v davu, když jdeš rychle a mluva splývá... ty knížky mi připadaly zdvořilý, aspoň... říkaly: tady jsme a vem, nebo nech ležet, spíš necháš bejt, vid? Jo, sou zdvořilý, neštekaj a nesápou se jak zkurvený marťanský melodie z hracích strojků a všelijaký počítačový hity, kerejma člověka na jeho cestě bez-trestně obluje surová robotí narkomafie... člověk musí každou tu knížku rozhrnout a potěžkat, když ji chce, to je jeho věc.

Prý byly doby, kdy lidi museli každou papírovou při čtení rozřezat. Nejenže četli s nožem v ruce, což je vždy velmi vý-

hodný, nevíš, kdo se převlečeněj za listonoše zrovna plazí po pavlači... ale museli aspoň potancovat zápěstníma kůstkama, aspoň se pohnout, a jistě, když to bylo napínavý, zrychlil se dech, tu a tam zazněla netrpělivá kletba a tak slova s knihou splývala... mezi stánkama jsem zahlíd chlapíka, za tím jsem šel, řekli mi v Galaktickým, že tu dělá a že bude mít práci nejspíš i pro mě.

Ahoj, Kájo! Co tu stojíš... v prachu, jako blázen... čau...

Potoku, seš to ty, vypadáš jak svuj duch, tady dělám, předáka! Kdes byl dlouhou dobu... co chceš?

Sháním práci. To je šťastná náhoda tě zrovna potkat. Máš něco?

Che, Potoku... a uzdvihneš tuhle bednu?

Ležela vzadu za stánkama se zeleninou, s tou by měli práci čtyři chlapi.

Předáku, co to na mě valíš, tohle je z knížky... zapomněl jsem ale autora...

Na co ty, vzdělanec, chceš tuhle robotu?

Radši něco fyzickýho, něco ale vod lidí.

Taky sem si říkal, muj známej se na mě zahleděl, že to vezmu na čas, ale, člověče, zůstal jsem u toho! Dneska už je to jiný. Seš nádeník, tak seš nádeník. Kotelny sou taky už jiný. Copak nemáš známý?

Ani nevím. Ty seš známej. Po pravdě řečeno nemám vůbec prachy. Byl jsem dlouho pryč a doplácel sem činži... sám jsem žasl, jak mluvím prakticky a k věci... holt dospívání, na většinu dojde.

A Karle... tohle znáš... nepotřebuju práci, potřebuju prachy?

Jo, znám... muj případ... vezmu tě do skladu. Skladníka už si dělal, ale tohle je jiný. Budeš vykládat z beden ovoce. Tenhle papír dáš Burdovi. A ať nezapomene na rukavice, von je svině! Připomeň mu to, rukavice.

Díky, máš to u mě.

Jo, ale u tebe shánět práci já nebudu, to si piš.

Já bych tě ani nevezal.

Chodil jsem tedy do práce. Socializoval jsem se. Otrnu-lo mi.

Až pak... u stánků jsem zas viděl rumunský cigošky s dětma... žebračky a došlo mi to, aha, to On je sem posílá, už je mi to jasný... Předáku, pravil jsem o polední pauze, přišel jsem na teorii relativity, takhle je to, poslouchej: On je sem posílá a ony si tu chvílema připadaj jak v ráji, z těch obalů a zbytků, jo, tohle už je vest a z těch pár korun jim to de, ale sou tady

kvůli domácím obyvatelům, to je ta teorie... Co? řekl Předák, ale taky se mu začalo rozjasňovat... všimni si, Předáku, dneska je móda říkat: Nemám čas, lidi si připadají ohromně důležitý, že nemají čas, že pracují, připadají si skoro jako Američani na těch svezích schůzích při řešení neřešitelného a nekoukají se už okolo... chtějí vypadat jak lidi ze seriálů, profesionálové posraný, úspěch, vole, satelity, káry, pět blondýn atd., chápeš? Jo, vždycky se v hospodě ptám: Už si čet Vojnu a mír a Gilgameše nebo kupříkladu Muže bez vlastností a Eskymo Welzla, to máš za večer... no, Předáku, to bys měl vidět ty ksichty, každé prej: To je tlustý! Nemám na to čas... v dnešní době! A není to zfilmovaný? Jako Bible? Jo, Předáku, když mi někdo řekne velmi důstojně a vznešeně či s uštváním ksichtem: Nemám čas, slyším rachot roštu a chvěju se o osud lidstva... chtějí být jak stroje, jako otroci zapřažený v orloji a jedinej výsledek je, že vzrůstá počet druhu zombí... a to, co vidíš večer ve zprávách, ty všiváky mordovaný pod kolem světa, v pondělí Kurdi, v úterý Someci, ve středu Kambodžáci, ve čtvrtek Halasové, v pátek Reneti, v sobotu Etiopci, v neděli Bosňáci, další dny je taky plno a někdy je to všechno najednou, tak už tomu vážený diváci vůbec nevěřejí... že sou lidi bez igelitu, bez žrádla, bez zubů, to už není skutečnost... a tak lstivej Bog rozeslal do světa, do metropolí, tyhle votrhaný cigy se zmrtvělejšma harantama, aby lidi viděli... bídu a tupost z ní, chápeš? To je nověj kmen, tajný a velmi důležitý společenství, víš, že sou všude... viděl jsem TV, Britové se ohromně divěj, že sou i v Londýně, jak se ty bosory snědý dostaly přes La Manche bez liber a dokladů... jako Venclovskej jistě ne... podívovali se ve sněmovně... vzduchem tam šly strygy, přímo z Jeho dlaně, provokovat. A každěj odpornej pohled na ně znamená i otázku, proč já? Proč ne ty? A kdykoli podaj prs svýmu zimou ztuhlýmu dítěti, říkaj tím pádícímu chodci s vlající kravatou: jen počkej, možná zejtra ty padneš, nikdy nevíš, chlapíku, he... víš to?

Já to vim, řek Předák, ale co ty... nechceš kratší dovolenou?

Ne, mě práce těší.

A to byla pravda... až na Burdu a druhýho baliče... pak jsem pochopil, proč je štve, že tam jsem... vybíral jsem z nákladků ovoce a dával ho do lísek, vozili to v pytlích, byla to tak šestá kategorie, ale mým úkolem bylo vybírat zachovalý kusy a dávat je do bedniček... a na těch byl nápis SUPER SPECIÁL KLASA NUMBER ONE BORN IN BOHEMIA, takže jsem byl ihned ve vobrazě. Moje kůlna, či jak se v tehdejších časech moderně říkalo hangár, měla stěny z namodralý umělý

hmoty, s ovocem to byl stálej tanec barev. Šlo sledovat slunce, jak de. Vyfás jsem montérky, ale rukavice prej zrovna došly. Z druhý strany tropicky vonící balírny byl stánek s uzeninama a jakási chajda s nápisem Občerstvení. Byli jsme za městem, byl to lesopark, výběh. Mířily sem četný výpravy výletníků, ztrpčovaly mi svým hlučením život a hýbaly byznysou. Občas vyškemrali pár plodů. No jo, pak jsem to začal bokem trochu prodávat.

Stálí návštěvníci Občerstvení byli většinou lesní dělníci z blízky Obory, pásli tam dobytek. Tam jsem taky zkoumal... tihle měli času habaděj, ale byl to lid-tak dva tři schody před nádražím, to už jsem znal. Nejraději chodili v gumákách a při chůzi šermovali pěstmi. Trávil jsem čas s citrónama, malenkama, broskvema, vozili kiwi, banány i petržel... starej Burda věřil, že kiwi roznášej AIDS, otravoval mě... pochopil jsem jednou zrána, přepočítal jsem svý výstavní lísky, deset jich chybělo. Seděli v Občerstvení, Burda i Křepek, lupiči... jen se na mě zubili a Burda říkal, ať se tak necpu maliňatama, sou drahý, prej mě viděl a řekne to Šěfovi, nepochodil jsem. Druhý den to samý... vraťte mi mý citróny... zesměšnil jsem se... Křepek nosil křídlek, mamlas, málem jsem mu zatancoval, oni nevěděli... kradli jako stráčata, ale nic se nedělo, žádná chojka, začal jsem zařazovat hnilobnějši kusy, abych toho měl víc, a lehce jsem zamáz faktury, jinak to nešlo... seš v kole, vole, tak jeď a čekej na ní, říkal jsem si... nic jinýho nezbejvalo. Ale práce se mi líbila... byla na čich, tu a tam sem musel vzít pár starších kusů lopatkou, když jsem chtěl po Burdovi rukavice, prskal, viděl jsem, že Křepek má nový, vyserte si voči, proletáři... citróny voněly. Citróny nemaj zbytečný řeči, záviděl jsem.

A na půdě... někdy mi bylo úzko, bylo tu moc její vůně, moc jejích věcí... tehdy jsem tě hledal, sestro, a teď ti píšu svůj dopis, dopis jako knihu, dopis jako blázen, dopis v roce 1. Svaté války, Džihádu, Války proti médiím, války v roce x. po výbuchu času, který najednou není, nikdo ho nemá... jen předem prohraný války, jen ty jsou zajímavý, ukrejevaj svůj smysl, vítězství, už i odpadkový koše točej větrnejma lopatkama, vítězství, vyberu ze smetiště sígrovskou zbraň z plechovek a proškrábu se Zrnitou, vítězství, možná tam si mi spadla, milá, vítězství, vybírám z nekonečného množství slov a myslím, že náhodný čtenář můj vzkaz tobě už dávno odložil, snad v knize po sobě zanechal droby a odešel dojíst moučnick na zahradu, tam, kde jsou v elegantních proutěných křeslech kritici a psychiatři, v síni Šéfa Šéfů Živoucí Mumie, sestro, kamenná hlava Šéfa

hlídá bazén a voda tam není, je plnej Jacka D... a snad je mou čtenářkou i žena v domácnosti, snad na vteřinu prudce odhodila mop, než přijde onen podivuhodný instalatér, mohu to být i já, vejdu do předsínky, kde se vaří zelí, jakoby samo... vejdu, snad s chlípným úsměvem, přestrojený za Harlekýna... jsou různé možnosti... a voda náhle přeteče v průhledných bublinách, tolik slov jsem svázal a některý sou tvoje, a až udělám poslední tečku, nic se nezmění, je jen jedna naděje, že totiž v tom okamžiku zvednu hlavu... a ty vejdeš do místnosti. Gerto, slez už z toho stromu... pojď ke mně, já už jsem blázen... ale kolik hrůz číhá na sestry ve světě, pod každým kamenem, na každém běžném rohu... kolik násilníků a producentů, kolik bolesti číhá pod kalným nebem v dešti na prostovlasou sestru, i takhle chvíle může náhle zesurovět, dávej bacha celý život a vydrž ho... však se potkáme, tady nebo tam, budeme spolu, setkání se odehraje nejspíš ve staré zpustlé zahradě za lesem petunií... bude to noc lesa, noc se sovou, miluje neviděné, zápasí s ničím, její hubou, její hudbou je Dábel... dáme pozor při chůzi na třesoucím se mechu... setkáme se ve zběsilém měsíci a s pokorou v srdci se obejmeme... budou tam vrby a falešné hroby, celá architektura v chechotu výrů a v pláči a křiku pářících se koček, a pak uslyšíme i tajemnou hudbu, to lišky vyjdou na lov... a setkáme se, sestro, a teprv pak bude konec... koruny jabloní se obsypou bílými květy v chvění hmyzu a v noci budou chladit jak šaty nevěsty... tak se vrať, ty rozpálený tělo, i kdyby ses zatím prokurvila na Aljašku, vrať se mi těhotná s bobrem, se všemi trpaslíky, s Medicinmanem, prolomíme zakletí... máme na to, kašlem na všechny rody, vezmu tě za ruku, sestro, bojím se o tebe strašnou starostí, kde se flákáš, ty poběhlá, neuhlídal jsem naši hlídku, naši noční hlídku, miláčku... a po zdi se ke mně plíží stín, už zas uběh nesmyslný den, už je ani nepočítám, a co se děje tobě? Není moje sestra obklíčená přesilou, nesvívá její srdce strach? Není osamělá, nemíří na ní šíp? Nezměnily se jí větve stromu v pavouka? Není pod kolem v tomhle životě mezi idioty? Má ještě sílu usmát se? Nesráží jí nemoc, nebrání se marně zesláblejma pažema? Neprochází snad sama troufale děsivou nocí? A nevysyla jí lstivá zrůda do tekily hypnotikum? Mohl bych snad použít jistý praktiky, sestřičko, ale to se zdráhám... ty seš moudrá a víš, že zlo by se obrátilo proti nám... ty seš nadaná žena, a proto nemáš nic zadarmo, tam, kde seš... můžu tu jen sedět, ležet, být, neklidně si potancovávat v Kainově litanii, můžu ti vyslat energii přes devatery hory, a není snad moje sestra v městský díře... snad jen o ulici vedle... snad teď jde

po schodech s klíčem, vezme za kliku a vejde... i to je možný, náš bouřlivý vztah, má nejdražší, je totální znejistění.

Musel jsem v bytě provést drobné úpravy. Leccos kolem oken. Přestavěl jsem předměty. A knihovna... natřel jsem jí na červeno. Ale květiny jsem tam nenosil. To mi přišlo unáhlený.

A zaklínal jsem a prosil a splývalo to.

U okna, tady na posteli, jednou ráno postihla nás proměna, ochrnuli jsme tak, že všechna laskavost a všechny surovosti splynuly v tok, pohyb proti času, který je umíráním, ustrnuli jsme pohybem v čase mimo čas... a v každém společném výdechu měl jsem ještě dost sil zkoumat tvý havraní vlasy, jejich kontrast s nápadně bílou pletí... včetně pih, byl podzim, tady jsme tolikrát poslouchali počasí se sbíječkama... tehdy.

Ale o práci jsem přišel. Bylo to mezi banánama. Myslel jsem, že to je větývka, konárik, dost možná i ratolest... chytil jsem jí, poselství vzdáleného břehu, ale začla se hýbat, kluzkej pohyb v mé dlaní, uskočil jsem, byl to malej zelenej hádek, bylo jich tam celý hnízdo a oni... začali vystřelovat, svištěli mi kolem uší se zvukem, jako když pukne lusk, vyběh sem, Burda se smál, popad sem ze stěny Minimax a zastříkal je, podrtil jsem je botama a musel si sednout. Když jsem k němu došel, přestal se smát. Křepek se zájmem přihlížel. Ale vrátil jsem se. Ten den byl zakletej. Zhlíd jsem pohyb u pytle jen koutkem oka, dával jsem pozor a pak jsem oči otevřel opravdu doširoka. Byl chlupatej, velkej jak kopací míč a pohyboval se s děsivou rychlostí, vylez na pytel, nohy se mu mihaly jedna přes druhou... mám zvířátka rád, ale tohle... plížil jsem se před nim... pryč, ze zvyku jsem poklep na to místo, jako by mě sledoval, vyběh jsem z hangáru a vrazil do Burdy... čučel na mě... seš bledej, poď do skladu, přeče jen... ty rukavice... Děte tam, pane Burda, máme návštěvu... ne, chyt jsem ho za rukáv, ne... vyřídili jsme obludu hráběma... Burda ho smet, kaši, která zbyla, dodnes mám husí kůži, když si na to vzpomenu. A banány nemusím.

Ba ne, Předáku, ani v azbestovém brnění. Já mám něco, na co chci čekat... tohle bylo moc.

Che, většinou vovedje každěj, kdo na ně narazí, ale voni nejsou nebezpečný, prej... starej Burda se jich nebojí, ani ten druhej, jen ti to vydržej, divný lidi, co?

To jo. Proč si mi neřek?

Nevěřil bys. A chtěl je vidět.

To je fakt. To by se dalo ukazovat vo poutích.

Viš, že tohle starýho Burdu už napadlo?

Dyť ho zkosil...

To ho baví taky. Necháme toho. Hele, je volný místo na stánku. Chceš to vzít? Je tam jen mladej Kasel, takovej trouba.

Pokud první práce byla vonící rostlina, v jejímž středu se hýbe nebezpečný maso... tak tohle maso páchlo a bylo mrtvý. Připadalo mi to ale bezpečnější. Na hangár plnej modrého světla, kde skvostný barvy citrónu a kiwi splývaly a nezneklidňovaly mě, jsem se díval už jen z dálky. Teď jsem prodával lidskem bytostem krkovky, telety a tlušče. Chtěli to.

Občas to byla jízda, měl jsem pořád mastnej povrch. Byl jsem rád, že mě Černá tehdy ostříhala a nechával jsem krátko. Mý nynější zaměstnání mi připadalo stejně nepochopitelný jako všechny ostatní.

Mladej Kasel házel mrtvý maso na rošt, měnil ho k nepoznání na přepáleným tuku, byl to nerudnej, věčně zahloubanej mládenec. Když bylo volno, krčil se v rohu, vrhal podezíravý pohledy a někdy si něco smolil. Báł jsem se, jestli si nepoznamenává mý omyly... znal jsem to z jinejch svejch prací... číšnickejch třeba... omyly součtů: Tak to máme, pane vrchní veliteli, 6 tluščů, dále 8 limonek Melinda, 4 piva, pívеса, hehe, 16 teletek, ti vaši hoši je ale zblajzli, na ja, že, šéfe uhlobarone, a dvě dvojité krkovice pro milostslečnu, tak to máme: vosum tisíc dvěšně patnáct, přesně!... ale pokud si to ten přdola spočítal a zlověstně pravil: chá, je to šestisíc sedumset deset... rozvinul jsem zákopnickou taktiku, mý slova lítaly jak kůly do žumpy: jéje, jémine, dyť já počítal tajdlecto vedle, pardon, sem tady dneska sám, a je to čistý za tři klacky, ať sem mrtvej! Dal mi čtyři, stálo to dva a cenu to nemělo žádnou. Dělal to tak všichni. Nevydržel bych tam jinak ani tejden. Mý manko by bylo velký jako ta Bártova stodola. Takhle to chodilo v ráji stánkařů. To mi rychle vysvětlili.

Po práci... nevydržel jsem v tom bytě, napadlo mě... zajet na Skálu, za Bohlerem, uvidět starýho kamaráda... ale toho já jsem se pořád trochu styděl kvůli tomu, co se stalo... tehdy v base... a bez hlučný party, nevím... vysedával jsem v Galaktickým a koukal po lidech, moh se tam objevit Micka, bylo tam spousta starej i novejch známejch, věděl jsem, že kdyby se Černá objevila ve městě, jistě její kroky povedou i po těchto místech... a navíc v podnicích může být člověk sám i v davu, když se chytře usadí... pořád tam jely klipy a různý magnetáky, byl to buš, strkal jsem hlavu do písku a opět mě začínala brát mluva, potkával jsem lidi... teď to byla hlavně Praha 3... po celoživotní výchově v ateismu mj. začínali tahat nový slova ze slovníku všude rozlezlejš sekt... byly to těžký a vážný slova, sudba, pokání, trest... a některý mladý lidi míchali kralický

výrazivo s jazykem kytarovejch kapel... sory vole, vazbíš tu a už ses pokal?... slyšel jsem jednou... a do mezinárodního nar-komanskýho slovníku tu a tam někdo přihodil až protektorátní argotici, a ze všeho lezlo marxistický pitoreskno jako sláma... tohle je epesní metadžoint, až se ti rozlehne nástěnka... pochytíl jsem obrat, či obraz... a taky angličtina, ta latina komunit dneška... byla to broukn ingliš... a broukn ček... rozbítej jazyk a z jeho malomocenství snad rost novej pocit, nebo naopak, nevím... v každým případě šlo o zrychlení.

Seděl jsem ovšem zády k obrazovce a jednou... strnul jsem, protože jsem uslyšel hlas, její, bylo to neklamný, já vstal, držel jsem se stolu, ale už nezněl jen v mý hlavě, otočil jsem se k obrazovce, zákmit vteřiny... jen pouhopouhej, ta žena si zrovna nasadila masku, Kočičí hlavu, prošla se obrazovkou a byly Zprávy... Co je to? Asi jsem vykřik... otočili se po mně, Kolozub povídá, co blbneš, reklama ňáká... na něco... probouval jsem se nahoru do kanceláře, ten, co mu klipy patřily, tam byl, byl mi povědomej, ale nezdržoval jsem se listováním v registru svý hlavy... rozbolela mě... to já natáčím i z televize, vovedšad, já nevím... večer mi to pustil, držel jsem se ho jak klíště... byla to ona, Černá.

Snad... ano. Její tvář tam byla opravdu jen na okamih... jakoby hubnější a zároveň smělejší, ale snad jsem si to jen myslel. A taky jsem na milovaný tváři viděl, že platila... že sestřička draze platila.

Ale nedozvěděl jsem se, kde a kdo to točil. Ta firma už neexistovala. Věc, na kterou reklama byla, se už neprodávala. Nebyli tam uvedený autoři, jen pajména. Datum se vůbec neuvádí, u klipů. Neexistovalo to. Jen občas se mihla, náhodou, před pár zfetovanejma, opilejma či lhostejnejma ksichtama. V hospodě. Ale byla živá.

Nechal jsem si z toho udělat fotku. Dost velkou. A pak... zase jsem jí zahlídl. Flákal jsem se po ulici, přistoupil jsem ke knihkupectví, koukal jsem se na obálky mlčenlivejš a najednou... byla tam, v negativu, ale byla to ona. Ta knížka byly ňáký... nesmysly... to s obálkou nesouviselo. Držel jsem knížku v ruce. A začala honba. Kasel měl ve stánku o trochu víc práce. Jenže... historie se opakovala... nakladatelství byl malej pirát, už zaniklo... vykoupil jsem ty knížky, malej náklad, ale prohnul jsem se, knihkupec říkal, že to je ležák... tak snad moc lidí sestřičku neočumuje, autor nic jinýho nenapsal a byl to pseudonym, básník ňákej... v tiráži ale bylo jméno fotografa... a vtom jsem se rozběh a zastavil jsem se až v nemocničním domě, já už byl upravenej, lidskej i s tím pachem přepálenýho tuku...

pustili mě, ale... už tam nebydlel, zvonil jsem u sousedů, dost usilovně, otevřela mi starší paní: Vy nevíte? Pan Meždek je mrtev. Autonehoda. Byly toho přece plny noviny a to auto... Jenže já noviny nečet. A to byla další chyba. Mohl jsem si toho hodně ušetřit.

Byl jsem i v ulici Bolkonskýho, byl... a pohled na tu pani mi sevřel srdce, dusilo mě to... chlapík tu v kuchyni vysedával jinej, ale stejného druhu... někdo jim párkrát poslal peníze, starej myslel, že ona... seděl jsem velmi zkroušeně, praštil mě do zad, to tě přejde, pro jedno kvítí... jo, mně bez mý květiny bude svítit jen černý slunce:

temná hvězda láska

mě vzala za ruku

a dovedla do stáří

a nechala mě tam

a už se nebudem milovat

už nikdy

napadlo mě. Mluvili na mě, oba. Pak jsem šel ze schodů, pomalu a držel jsem se zábradlí. Šel jsem jako nějaký dost zdrcený člověk.

A pak jsem se zas odrazil od dna a nadlehčoval se.

Za pár dní, v Galaktickým... Zrnitou zas prošla reklama na MUOREX a já sledoval vteřinu tváře, Kolozub do mě strčil... co na tom máš, vole, kočičí žrádlo, nebo koukáš na Čer-nou... ta holka tak vypadá, vid'?

He! Vyjek, když jsem ho chytil za loket.

Ty ji znáš... mluv!

Neblázní, já ji neviděl... dobu, myslíš tu zpěvačku, vid'.

Jo.

No já ji znal, když to táhla s Mortim, to byl muj kámoš, znals Marřana, co koukáš... Potoku, bacha, vono je jiný chlastat ve dvaceti a chlastat teďkonc se stejným tělem... a mozkem, cha, no ten už teda stejnej není... já ji znal, tehdy v Berlunu. Potom, co padla Zeď. Nebo předtim?

Co tam dělala!

Pust mě, co mě držíš... no Morti se pak zcvok, militarie a podobný krámy, vykašlala se na něj a dobře udělala, von fakt zcvok... pak někam vodušel asi, protože já ho už dobu...

Co dělala v Berlunu?

Co by dělala, nic... nevím, servírku dělala v nějakým pajzlu prej, nevím... jako všichni, já s ní nikdá nic neměl.

To věřim, Kolozube, hele...

Jak mi to říkáš... mý zuby... sám vypadáš jak reklama na Paradentul, ale před použitím, che che, to je dobrý...

Víš vo ní něco?

A seš tak divně cejtít, Potoku, že ti to říkám...

Víš vo ní něco, nebo znáš někoho, kdo ji zná?

Ne. Ale proč se za ní nejdeš podívat do Můnyho?

Co to je? Kde to je?

No přece Můnyho banka, ta nová, na třídě Osvobození, tam ona je, hned u vchodu... počkej, ale... počkej!

Nepočkal jsem, běžel jsem, žádná stará zpustlá zahrada, sestro, banka, taky dobrý... ale měl jsem počkat a nechat to Kolozuba dopovídat. Měl jsem se víc šetřit.

Vyhodili mě. Dostal jsem se až k řediteli. Trvalo mi to asi dvě hodiny. Za minutu jsem mu vůbec nestačil říct svý mínění. Nestál o to. Ze schodů za mnou skákali nějaký šerifové. Nebyla tam zaměstnaná, nic. Nikde nic. Stál jsem venku a soptil, bylo pravý poledne... a potom, potom jsem zdvihl oči... a uviděl jí.

Chlápek, přenádhernej typ zářivýho chrupu a pleťovejch vod, vystupoval z autáku a zubil se, šťastně kráčel po schodech banky, otočil se a zamával a z auta zamávala elegantní dáma v závoji přes temperamentní jiskřivky v očích, v lehkém tylu vybrané společnosti jsi tam byla, Černá, lehce a půvabně jsi mávla paží v bílých rukavičkách po lokty... tenhle film jel nepřetržitě ve smyčce a hlásal, že všichni jsou šťastní s Můnyho bankocetlema... a chlápek vstával a chvátal dovnitř a mával dámě... a zas... a zas... po deseti kolech se rozzářil neon se jménem otce banky a pak to jelo znovu...

Černá moje, bylas tam, na krásnou dámu udělaná, na dámu, která ví, a s tím se v maskérně zas namáhat nemuseli, velmi krásná... chlap vstal... snad seš ve městě, milá... šel po schodech banky a zubil se v lesklejch botech... snad se ti daří dobře... zamával do okýnka a dáma... snad máš i prachy a někoho... pokynula mu a usmála se... ale já jsem tvuj bratr.

A pak jsem na to přišel, ona to měla v očích... tohle jistě zkouší jen tak, blbne si, odpočívá trochu po tom všem, jako já trojčím ve stánku, a možná... možná že mi tak dává znamení.

V bance jsem měl plot. Ale našel jsem Ateliéry, kde reklamu vyrobili. Záznamy žádný neposkytli a z účtárny mě samozřejmě vyrazili. Stejně taky, kdoví pod jakým jménem to dělala. Jestli vůbec. Ateliéry... bohužel to bylo nekonečno.

Vzpomněl jsem si na zrcadla ve starý kavárně, kam jsme spolu chodívali, tady to zas byly dveře a Zmizík maskérny... dostal jsem se tam drzou hubou jako novinář... prolez jsem to, mohla být kdekoli, v kterýkoli chodbě, za kterýmikoli dveř-

mi, mohla být v nějakém převleku, za kterýmkoli zrcadlem... mohla.

Mihal jsem se rekvizitárně, prolezal chodbama, uhybal osvětlovačům, znenadání jsem se vynořoval v propadlech a míjel mnohé dívky, jednou jsem se rozběhl... vběhl jsem do komparsu, natáčeli bitvu u Lipan a jedna ze zraněných, oťel jsem ten obličej od kečupu... ne, nebyla to ona, musel jsem před režisérem zdrhnout... běželi za mnou kolem hořících stodol... vnímal jsem jejich řeč, chodil jsem tam pár dní s elektrikářskou brašnou, tak našinec pronikne do parlamentu, na Matějskou i do zednářskéjch lóží, je to jako koště... probíhal jsem dramaty, řeč... Bedo, hoď mi tam synchron na dvojku a světla na kladinu, prima, stoč ten pensál a jedem... bylo to jak ve vesmírné lodi, snad tu bloudíš, sestřičko, mezi mimozemšťany... v jedné kanceláři jsem zahlídl povědomý desky, katalog... mladý rozvíjející se hvězdy a pučící hvězdky, tlustými, upocenými a neobratnými prsty tam halamové dělali u dívek čárky a křížky a čísla... byly tam i jedničky s hvězdičkou a zaznamenaný výkřiky z mdlob, projel jsem tu hierarchii hodnot s tlukoucím srdcem, fotku po fotce, nebyla tam... i když jedna tvář z profilu, ne, to ne... šel jsem dál... támhleta herečka, co zrovna leze Jedovou chýší, má něco z jejího pohybu... byla ale úplně nabílená a po těle šupiny, neviděl jsem její tvář... ale hlas, chraplej, jinej... ale snad prožité útrapy, na záchodě jsem se převlík do obleku, co tam ležel, a musel jsem pak s tou ženskou udělat interview, už mě nepustila... popad jsem brašnu a zmizel otvorem... vedle natáčeli gotickej horor, převlík jsem se v blízký rekvizitárně za kněze a prosil přitom za odpuštění, žádná blasfemie, to já jen tak... musím to prozkoumat... a hlas, kterej se ozval v Železný panně, a cíp bělostnýho roucha, zrušil jsem jim scénu, zkazil film, vyvlek jsem zajatou na světlo... ale nebyla to Černá, jen nějaká běžná bledule... opustil jsem Ateliéry zachmuřenej. Světlo se potácelo po skalách.

Začal mi ten stánek s masivou vadit. Když jsem poznal triky, chtěl jsem zas dál. Kamkoli. I když s Kaselem jsme se sbližovali. Teď jsem na Černou čekal každým pohybem srdce, určitě přijde i na půdu... a tam jsem jí nechal vzkaz... možná že je v cizině, napadlo mě. A upnul jsem se na to. Jistě, je-la třeba na ostrovy, moře, pořád jsme o tom mluvili, hlavně ona...

Teď jsem byl z pravomoci Předáka, s kterým jsem měl přibližnou řeč. Občas jsme se vídali. Ale pak ho zavřeli. A šéfem prostranství se stal Burda. Zavolał si mě.

Hele... ty... pocem! Vyvolal mě před stánek.

Letim, mistře, odhodil jsem zástěru a poslechl.

Hele, ty furt koukáš... a ty nejseš žádnéj vykuk, ty kluku, ty ne! Ty už nejseš žádnéj kluk... ty máš jistě nějaký školy. Že to nemáš v papírech, proč? Papíry máš divný, moc divný! Co seš zač... co tu poletuješ, civíš? Chlapi říkaj... hele... vodpověz mi! Ty seš, zdá se mi... nákej lumpeproletariját!

Nejsem, ale vy ste blbej jak to morče, pane Burda.

Cože?

Jen tak... sakra... trhal jsem ze sebe zástěru... no jo, skřípá jsem zubama, furt jim to vadí, zasranec jeden, votázky, už du... du!

No hele, to nemusíš... co ti hráblo, hochu?

Nic a omlouvám se. Prostě du.

Tak ty tu práci nechceš?

To vidíte, ne? Ale sem větší blbec než vy, to zas vim. Akorát, že je to jedno.

Zvrh sem kastrol a tlušče se začínaly pálit, Kasel byl někde v lese... asi psal, trouba.

Nebud' furt nespokojenej!

No jo. Tak teda já... du.

Tak di, dneska. Ale zejtra se vrať. Jestli chceš.

Vadilo mi to. Vadil jsem si. Vrhá jsem zákeřný pohledy do výkladních skříní, ech. Hm! Lumpe, no třeba. Dyž jinak nedáš. Pořád ze mě táhnul ten omastek, vlasy jsem stříhal... nechal jsem ten puch jako mystickou ochranu... před prostopášnostma, pořádně se umeju až pak, až přijde čas. Až Dirigent pozdvihne taktovku a konečně tne do lesa vzájemně se prolínajících symfonií. Páchnu si. Ale než se zabiješ, je dobrý se umejt. To se sluší, ne? Říkala ti to máma? Chtěl jsem na sebe bejt zlej a takhle frajersky a drze sem promlouval na svou zrcadlovou podobu... kdykoli se mihla ve skle, výkladní skříní, v kaluži... ale moje tvář se mi vysmívala, šklebila se na duši...

Druhý den jsem byl ve stánku zas. S Kaselem. Teď býval radostnější, ne už tak zamlklej.

Mezi davama výletníků začala docházet prapodivná par-ta... hystericí náky, usoudil jsem... byli pořád spolu, hádali se, ale povším jsem si... jak jeden někam poodešel, ostatním se spustili podivný úsměvy a začali brebentit, rozebírali ho na kusy, to bylo zřejmé... různý typy to byly, chlapi, ženský, divně oblečený... pořád spolu... chlastali u dřevěnejch stolů, cpali se potravinama... každěj den se tam procházeli po cestíčkách, vzrušeně šermovali rukama, děsili veveřice neočekávaněma prudkejma pohybama... vrtalo mi to hlavou... musí tu bejt za

městem nějaký nervový sanatorium, usoudil jsem a chtěl to sdělit Kaselovi, ale on... stál jak solnej sloup, oči vytřeštěný, a slyšel jsem buch... buch, to mu nepravdělně tloukl rudej sval... dělej, Kásime, hořej ti teletky, hoď sebou... probudil jsem ho, po očku jsem ho pozoroval... druhej den přines ubrousky. Seš divnej, muj společníku, řek sem... nereagoval... pak ti hastroši zas dorazili, vypudili od stolku pár rodinek a Kasel začal házet tlušče i to ostatní na tácky, pokryl je ubrouska-ma... co blbneš, vodkdy roznášíme? Vodteďkonc, řekl básník a letěl... pracoval jsem za něj a pátral... ubrousky... a pak jsem to zjistil, ano... on pod ubrousky strkal svoje básničky a čekal a pak zase to... buch... buch, srdce mu znělo, pocák jsem ho pivem, zvrh jich do sebe pár, ten den s nim nebyla řeč... koukal, pacienti tam na sebe povykovali, jeden vykřik na celej lesopark: Je to mrtvé, již to nelze! a jinej pravil: Naopak, teď to lze, protože je to jedno! a povídali: disproporce, diskrepance, identita byla bita, realita... vrtěl jsem hlavou a krotil Kasela, oni ty jeho papíry házeli do košů, padalo to na zem, když dojedli svý porce, a Kasel jim evidentně nadržoval, poutírali jeho výplodama tácky, utírali si tím ruce i brady, papíry mastnotou zprůsvitněly a zvlhly, házeli papíry do pís-ku, viděl jsem, podpatek papír probod, nechali to tam v bahnu, ve zbytcích... mezi kústkama... to je ale právě bezvadný, těšil jsem ho marně, takhle to žije ve skutečnosti, tak to právě je a... co je to za lidi? Je to... koktal... elita... tady postavili za městem Chaty tvůrců, sou to... textaři a spisovatelé a kritici, vydech.

Chodili tam pořád a mě napadalo... vlastně, kdybych já... mohl by to být vzkaz pro sestru, to ona by z těch slov poznala, kdo to psal, některý byly její... dám jí stopu, třeba na svý cestě nákej magazin... Kasel byl ale naštvanej... je to muj nápad! Takže... pod teletky já, pod tlušče ty, pod krkovice napůl, trval jsem na svým... nenávisťně jsme se měřili, ale musel svolit, nedovolil jsem mu to ovšem číst, ty svý verše, nebo co to je, stejně neměl zájem... snil jen o nový cestě, možnostech... o pur-purovým hávu a lyře knížete poezie... mně z toho taky začalo šibat a pak... ke stánku přišel urostlý asi padesátiletý muž s prokvetlými spánky, v silných zubech držel dýmku, měl na sobě svetr ze surového hedvábí, otevřel rudá ústa... Kasel zalapal po dechu a chlap řek: Pivo! Málem jsme se porvali, v mži-ku před nim stály poháry dva, dostal černý i světlý... ach, to je skoro surrealismus, řekl a zkoumal číše... dualita, manichej-ství, upil a mlasknul, nebo... nebo už schizofrenie, alkoholis-mus... zavrával, chyt se za hlavu a šel, šel k autu... nemá

to lehké Mistr, řekl Kasel, ale já ho skoro neslyšel, tam, u auta se něco běhalo, sypala ze střevíčku kamínek, písek... byla zády ke mně, ale křivka hrdla... a lýtka, kdykoli je opřena patou v půdě... stála za houštím, vyběh jsem... spisovatel startoval... NE! vykřikl jsem a běžel... ta žena nasedla a vyrazili... stál jsem opřenej o strom a oddechoval... viděl jsem na stánek a to mě zas vrátilo... Kasel zešílel, běhal tam a řval, lil na ně něco, házel kusama sádra, parta se dala na ústup, ječeli, opřel jsem se čelem o strom, zavřel oči a zůstal tak.